

– Most menj, Kúnó, menj!

Kúnó pedig szót fogadott. Ment, ment, de az utcájukban mély levegőt vett és sarkon fordult, addig ment, lépteit egyre szaporázva, amíg az erdőbe nem ért. Már az erdő közepén járhatott, amikor mellé szegődött az első állat. Aztán még egy, és még egy. A csikorgó hideg ellenére hamarosan körbevették a rókák, őzek, farkasok, s ott rőfögött néhány vaddisznó is.

– Mit akartok tőlem, hagyjatok magamra, csak pusztítani tudok! – takarta el a szemét. Nagy csend lett. Kinézett az ujjai közül. Előtte egy medve állt, mancsában hatalmas, fehér farkasbőrt tartott. Az állatok körös-körül a földre borultak. Kúnó elvette a bundát és – bár soha nem fázott – a vállára tette. A medve elégedetten brummantott, majd vesszőkoszorút illesztett Kúnó fejére. A vesszőből azon nyomban kis jégcsapok sarjadtak, s a legény

fején hamarosan gyönyörű korona szikrázott. De valami más is történt. A medve megszólalt, és Kúnó értette is szavait:

– Légy üdvözölve, felség!

Attól a naptól kezdve Kúnó az állatok között, az erdőben élt. Nyugodt, örömteli élet volt ez. Párszor látta, hogy édesanyja ott bók-lászik az erdőszélen, de nem ment oda hozzá.

– Légy boldog édes fiam! – kiáltotta be egyszer az asszony a sűrűbe, azután nem jött többet.

Jött viszont másvalaki. Magda. Zokogott, bocsánatot kért. Hozzá odament Kúnó. Magda csillogó szemmel nézte, hogy közeledik felé a fejedelmi alak. Persze nem élhettek együtt a csikorgó hidegben. De tavasztól őszig még ma is kettejük nevetésétől visszhangzik az erdő.

KARDA ZENKŐ rajzai

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

FAGYOS FEBRUÁR

Csipkét hímző, fagyos február,
komótosan, halkan lépeget,
meg-megáll a diófák alatt,
s készít fehér, vidám szelfiket.

Térdig hóban épphogy araszol,
nehéz testén megdermedt kabát,
március már nyomában lohol,
tó tükrében sminkeli magát.

BALAJTHY FERENC

HÍVOGATÓ

Halló, holló! Bús fekete fátyol,
látom rajtad, hogy nagyon fázol!
Házamba gyorsan gyere be!

Hó alatt alszanak magok, tücskök,
adok majd neked kiflicsücsköt!
Házamba gyere be, gyere!

Halló, holló! Jobb itt, a barakkban,
éjfél jön már, fekete frakkban.
Ne bújj el, gyere be, gyere!

Halló, holló! Két fekete árnyék,
messze a hajnal, de még várnék!
Házamba gyere be, gyere!

Ezután papucsban kísértett, feje köré vastag kendőt tekert, hogy a huzatban meg ne fázzon, és kispuskát vitt magával, hogy védekezni tudjon, ha az ikrek megtámadják. Egy éjjel a kísértet a könyvtárhoz lopózott, megnézni, ott van-e a vérfolt. A sötétből két alak ugrott elébe, fegyverrel hadonásztak és üvöltöztek. A kísértet a lépcsőhöz menekült, ahol Washington támadt rá, hatalmas kerti locsolóval. A nagy vaskályhában épp nem égett tűz, a kísértet oda menekült. A kéményen át ment haza.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

